

EPOCA BISERICII SMIRNA

„Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Cel ce a murit și a înviat:

„Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei, și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.

Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.”

Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.”

- Apocalipsa 2.8-11 -

Tatăl nostru ceresc, în seara aceasta suntem plini de bucurie deoarece știm că avem Viața veșnică în ființele noastre. Viața Dumnezeuului nostru s-a împărțit în limbi de foc și s-a așezat pe fiecare dintre cei o sută douăzeci, așa că toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum aducea Duhul la exprimare. O, Tată, cât de mult Îți mulțumim pentru că Te-ai împărțit peste Biserică.

Nu-i de mirare că Domnul nostru a spus: *„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.”* Cum lucrează Dumnezeuul cerurilor printre poporul Său! *„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu voi fi cu voi și în voi, până la sfârșitul lumii.”* (Ioan 14.20,19; Matei 28.20).

În fiecare epocă a Bisericii, Tu ai fost acolo, Același ieri, astăzi și în veci, iar noi Te putem recunoaște prin lucrările Tale, fiindcă ai spus: *„Acele semne îi vor însoți pe cei ce vor crede.”*

Doamne, în timp ce privim pulsul epocilor, vedem cum se scurge timpul și se instalează veșnicia. Doamne Tată, suntem atât de bucuroși, deoarece știm că trăim în timpul sfârșitului; privim viețile noastre, vedem aspirațiile și cauzele noastre, și vedem că Duhul Sfânt a preluat controlul.

Îngăduie ca fiecare persoană care se află în seara aceasta aici, în prezența Ta divină, să realizeze în care dintre aceste epoci trăim și să alerge repede la Domnul Isus, deoarece scrie atât de clar că *„Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost.”* (Proverbe 18.10).

Doamne, vino în seara aceasta și unge ființa noastră. Ai milă și adu-i înapoi pe cei ce rătăcesc; privește spre oaia pierdută, Doamne! Ei nu știu ce să mai creadă, pentru că din toate părțile se aud chemările făcute de păstori. Tată, îngăduie ca ei să audă Glasul marelui Păstor al turmei, al Domnului Isus, iar marele Său Duh să spună în seara aceasta: *„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Vă voi da odihna care vă pecetluiește pentru destinația voastră veșnică.”* (Matei 11.28).

Noi nu vrem să mai zăbovim, pentru că vedem cum se scurge timpul. Dăruiește-ne aceasta, Tată. Vorbește-ne prin vorbitor și ascultă prin urechile celor ce ascultă, pentru că ascultăm cu toții. Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Puteti să vă așezați.

În seara aceasta vom studia cea de-a doua epocă a Bisericii. Observ că mulți dintre voi își iau notițe, de aceea vreau să iau totul încetul cu încetul.

A doua epocă a bisericii a fost numită epoca Bisericii **Smirna**. Epoca bisericii Efes a ținut din anul 55 până în anul 170, iar **Smirna** a început în anul 170 și a ținut până în anul 312. Biserica din această epocă este o biserică persecutată și poartă cununa martirilor, fiindcă este epoca necazurilor. Dar Dumnezeu le-a promis aleșilor Săi din această epocă, cununa Vieții.

Fiecare epocă a Bisericii a avut „o stea”, un mesager, care era ținut în mână de Dumnezeu. Biblia nu spune cine sunt acești mesageri, dar eu m-am gândit că mesagerul bisericii Efes a fost apostolul Pavel, pentru că el a întemeiat biserica din Efes și a fost profetul acelei epoci, cel care a adus Lumina Bisericii.

Trimisul pentru epoca Smirna a fost Irineu. Acum aș vrea să vă explic de ce l-am ales pe Irineu și nu pe Policarp, deoarece majoritatea învățaților cred că îngerul bisericii Smirna a fost Policarp. Policarp a fost un ucenic al lui Ioan și a fost martirizat fiind înjunghiat drept în inimă. Acest bărbat a fost un om mare, remarcabil, sfânt și bun. Fără îndoială, a fost unul din cei mai mari creștini pe care i-am avut, fiindcă nu a existat nimic ce ai putea spune despre viața lui.

Totuși, l-am ales pe Irineu, deoarece cred că a fost mai aproape de Scriptură decât Policarp, care a înclinat spre învățătura romană de a înființa o organizație, în timp ce Irineu a fost categoric împotriva ei și a condamnat-o cu vehemență. După cum știm cu toții, această mare problemă a fost dezbătută la Conciliul de la Niceea, una din cele mai mari probleme discutate acolo fiind dacă există un singur Dumnezeu sau trei? Astfel, Irineu a spus că Dumnezeu este Dumnezeu, Unul singur.

Aș putea să citesc din volumul unu al cărții „Părinții Ante-Niceea,” pagina 412,

dacă doriți să notați, și volumul trei, la pagina doisprezece. Ați putea citi toate volumele, fiindcă sunt mai multe capitole. Aș vrea să citesc ultimele treizeci de rânduri:

„Toate celelalte exprimări evidențiază titlurile Uneia și Aceleași Ființe.” Vedeți, el încearcă să spună că Dumnezeu a fost numit Tată, Fiu și Duh Sfânt. „Acestea sunt titluri, nu Nume, sunt titlurile unei singure Ființe. Aceasta este exact ceea ce învățăm noi astăzi. De exemplu: „Domnul puterii, Dumnezeu Tatăl tuturor, Dumnezeul cel Atotputernic, Cel Preaînalt, Creatorul, Făcătorul, etc. Acestea nu sunt titluri ale unor ființe diferite, ci este Unul și Același Dumnezeu.” Amin. „Prin aceste titluri, care sunt ale singurului Dumnezeu, Tatăl, El îi binecuvântează pe toți cei vii.”

Irineu spune că „Toate aceste titluri se regăsesc sub un singur Nume, sub un singur Dumnezeu, ele fiind doar titluri care arată ce a fost El.” El a fost Trandafirul din Saron; aceasta este ceea ce a fost El; este un titlu. El a fost Steaua dimineții; El a fost Alfa și Omega. Acestea sunt titlurile care arată ce a fost El. El a fost Tată; El a fost Fiu; El a fost Duhul Sfânt, dar există un singur Dumnezeu, iar Numele Său este Unul singur. Acesta este unul din motivele pentru care m-am gândit că Irineu a avut dreptate în afirmația sau interpretarea pe care a dat-o aici.

Un alt lucru pe care doresc să vi-l citesc se află în cartea „Cum s-a întâmplat?” scrisă de istoricul R.C. Hazeltine. La pagina 180 scrie: „Darurile duhovnicești din timpul lui Irineu, 177-202 d.Hr.

Citat: „În timpul lui Irineu, majoritatea bisericilor apostolice din Franța au avut darurile Duhului Sfânt.” Aceasta este din învățăturile sale, vedeți? „Membrii bisericii lui Irineu din Lyon, Franța.”

„Ei au vorbit
în limbi și nu
era ceva
neobișnuit să
vezi că o
persoană
moartă era
readusă la
viață, în timp
ce
vindecarea
era un
eveniment
obișnuit în
toate
bisericile
evangelice
de
pretutindeni.”

Irineu știa cum să învețe!

„Minunile erau frecvente. De fapt, bisericile erau însoțite întotdeauna de manifestarea prezenței lui Dumnezeu, fie prin vedenii, prin oprirea unor situații din natură, printr-un miracol, pentru a le aminti creștinilor Evangheliei din acele zile că erau apostolii Lui preaiubiți. Dar din relatările istorice ale trecutului, nu putem găsi nici măcar o întâmplare în care un mort să fi fost înviat într-o biserică romană.”

Aceasta este relatarea unor oameni care nu erau interesați de nici o parte, ci relatau doar evenimentele petrecute, deoarece sunt istorici.

Vedeți, Irineu a crezut la fel ca Pavel și ca apostolii. Acesta este motivul pentru

care cred că el este îngerul bisericii Smirna. El a avut aceleași învățături biblice ca apostolii; iar aceleași învățături bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu vor produce de fiecare dată aceleași rezultate. Dacă luați Rețeta lui Dumnezeu și procedați conform literei de acolo, indiferent ce va spune biserica, va produce aceleași rezultate. Aceasta este ceea ce a făcut Irineu.

Eu cred că Policarp a fost un om deosebit, dar a înclinat prea mult spre organizarea bisericii pentru a aduce frățietatea împreună. Din punct de vedere intelectual totul pare în ordine, dar Duhul este atât de departe de intelectuali încât nici nu te mai poți gândi la El.

„Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.

Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” (Isaia 55.8-9). Prin urmare, există o singură cale prin care putem face aceasta: să-L urmăm la indigo. Așa este.

Dacă în seara aceasta aș lua o busolă și aș spune: „Chicago este aici,” aș avea nevoie de o hartă ca să pot ajunge acolo. Înțelegeți? Pe această hartă aș trasa o linie prin care aș defini itinerarul care mă va ajuta să ajung în șase sau șapte ore acolo. Dar nu pot tăia nimic din acel traseu. Avionul nu poate tăia nimic, deoarece are un anumit traseu, o anumită altitudine la care trebuie să zboare și un anumit coridor de zbor.

Există o cale, iar Dumnezeu are o cale. El are o cale pentru Biserica Sa, pentru poporul Său, și nu a avut niciodată în Plan ca aceasta să fie controlată de preoți, cardinali, arhiepiscopi sau supraveghetori generali. Duhul Sfânt este Tutorele Bisericii Dumnezeului celui Viu; El o crește. Astfel, sfințenia nu merge doar la un cardinal sau la un preot, ci toți credincioșii au dreptul la Duhul Sfânt, așa cum Îl are orice predicator, păstor, diacon, etc.

De ce acei oameni au fost numiți nicolaiți? Așa cum am spus aseară, nicolaismul este un cuvânt care vine din limba greacă: „Nico” înseamnă „a birui, a învinge.” Ce să biruiești? Pe „laici”, adică pe laici. Ei au biruit laicismul, pe credincioși, și i-a luat în stăpânire prin faptul că le-au dat o conducere omenească, o preoție care să-i învețe, iar concluziile aveau să fie trase împreună. În felul acesta a decurs și Conciliul de la Niceea. Mulți s-au adunat acolo pentru a stabili o ordine. Nu vreau să vorbesc prea mult despre aceasta acum, deoarece joi seara este alocată Conciliului de la Niceea.

Problema este că acesta este locul în care s-a format biserica romano-catolică, dintr-un grup de oameni care au fost convertiți lui Pavel, ai lui Irineu, ai lui Martin, etc. Ei au fost convertiți de la păgânism la creștinism, dar au vrut să tragă biserica într-o preoție ca cea a Vechiului Testament, cu preoți înalți, cu o succesiune papală, de la un papă la altul. Dacă am avea timp să parcurgem această Biblie, ați vedea că acesta este Adevărul și că Dumnezeu a condamnat chiar de la început lucrul acesta; iar în epoca bisericii pe care am studiat-o aseară, El a spus: „Urăsc aceasta!”, așa cum au urât-o și credincioșii Bisericii din Efes.

Dumnezeu nu a planificat niciodată ca Biserica să fie condusă de oameni, deoarece El își conduce Biserica personal, și o face prin darurile Duhului. Darurile Duhului sunt puse în biserică pentru corecție. El are în biserică cinci slujbe: primii sunt apostolii sau propovăduitorii, misionarii. Aceasta este cea mai mare chemare. Cuvântul „misionar” înseamnă „trimis”; apostol înseamnă trimis. Nu știu de ce la un moment dat au ajuns să fie numiți misionari și nu apostoli, pentru că de fapt ei sunt apostoli. În ordine. Apostoli, proroci, învățători, evangheliști și păstori. Acestea sunt slujbele hotărâte de Dumnezeu pentru Biserica Sa.

Apoi, în fiecare biserică creștină există nouă daruri duhovnicești care sunt date printre oameni, și care sunt: cunoștința, înțelepciunea, darul vindecării, minunile, vorbirea în limbi, tălmăcirea. Toate aceste daruri se regăsesc în fiecare Trup local. Astfel, fiecare persoană din biserică are o slujbă individuală, iar aceasta merge alături de restul slujbelor, pentru zidirea Trupului lui Isus Hristos.

În seara aceasta vom trage câteva linii. Prima biserică, a fost Efes; apoi avem: Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea. În timp ce înaintăm prin celelalte epoci, amintiți-vă că această Biserică a avut plinătatea Duhului, dar la finalul epocilor vom vedea că El nu mai este acolo. Cu fiecare epocă a Bisericii, Duhul a fost presat puțin câte puțin afară, până când în ultima a mai rămas doar puțin. „Ai câteva nume...” a spus El. O, când vom ajunge la epoca Bisericii Tiatira!

După Tiatira, Dumnezeu a ridicat un german pe nume Martin Luther care a scuturat din nou biserica. A început cu puțin: el a predicat neprihănirea; apoi a venit Wesley și a predicat sfințirea. Apoi, în epoca bisericii de aici, ei s-au întors la botezul Duhului Sfânt, cu aceleași semne și minuni, care s-au revărsat aici jos. Aici vedem că răul a mers cu o mie cinci sute de ani de epocă întunecoasă. Aceasta este cea mai lungă și mai întunecoasă perioadă pe care o avem în epocile Bisericii. Dar de aici, avem un început prin neprihănire, sfințire și botez cu Duhul Sfânt.

Biblia spune că la sfârșitul acestei epoci, această mică minoritate, va fi aproape nimicită, pentru că va fi o biserică la fel ca cea de la Rusalii și va face aceleași lucrări pe care le-au făcut la început. O, Doamne, ajută-mă să tac până voi ajunge acolo! Puteți vedea ceea ce văd eu acolo? Vă voi dovedi că mesagerul ultimei epoci a bisericii va urî denominațiunile și că Duhul Se va ridica în copiii Săi. Așa s-a întâmplat întotdeauna.

Priviți cât de măreț a fost la început, dar pe măsură ce a trecut timpul, a ajuns aproape să fie dat afară. Apoi, aici revine din nou în biserică. Luther L-a adus înapoi prin neprihănire, apoi a urmat sfințirea și botezul cu Duhul Sfânt; pentru ca la sfârșitul timpului să fie înăbușit aproape de tot și scos afară. Aici mai este doar o părticică, o fâșie mică de Lumină, iar atunci se împlinește ceea ce a spus El când a zis: „*Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.*” (Matei 24.22). Înțelegeți? Aici suntem, chiar la sfârșitul timpului. Țineți minte aceasta!

Acum vom începe să studiem epoca Bisericii Smirna. În primul rând, aș vrea să scot foaia pe care mi-am pregătit notițele. Este a doua epocă a bisericii și cred că

toți sunteți de acord cu mine că steaua, mesagerul, acestei epoci a fost Irineu. El a fost mesagerul lui Dumnezeu pentru că a mișcat Franța, a întemeiat biserici, fiecare dintre ele fiind zidită pe botezul Duhului Sfânt, vorbire în limbi, învierea morților, vindecarea bolnavilor, oprirea furtunilor și facerea de minuni în fiecare zi.

Ei știau că Dumnezeul cel viu trăia printre oameni; știau că Irineu era un om al lui Dumnezeu, pentru că oamenii spuneau cum i-a spus Nicodim lui Isus: „...*nimeni nu poate face semnele pe care le faci, dacă nu este Dumnezeu cu el.*” (Ioan 3.2).

Smirna a fost un oraș al comerțului; un nod comercial cu Lydia și vestul. Ca mărime, era al treilea oraș din Asia, un oraș portuar, remarcant pentru bogăție, temple, clădiri, școli, medicină și știință. În Smirna locuiau mulți evrei și țineau predici oamenilor de acolo. Primul episcop din Smirna a fost Policarp. El și alți slujitori credincioși, au zidit în oamenii din Smirna credința adevărată în Dumnezeu, așa cum fusese învățată de părinții bisericii primare.

Epoca Bisericii Smirna este numită după numele bisericii care era în Smirna, iar însemnătatea acestui cuvânt este „amărăciune,” smirnă, fiind asociată cu moartea, deoarece creștinii erau omorâți.

A fost o biserică prigonită, dar El le-a dat har pentru a putea rezista. A privit la necazurile lor și le-a dat biruință asupra morții; a privit la sărăcia lor și le-a dat bogăție în El.

Biserica din Smirna a trecut prin cuptorul aprins al necazurilor, dar a avut o mireasmă frumos mirositoare înaintea Lui. Aici vorbesc despre o rămășiță. Cele zece zile de necaz, înseamnă de fapt „zece ani de prigoane sângeroase.” Nu știu dacă pot spune acest nume pe litere sau să-l pronunț. În vremea aceea era un împărat roman, care după părerea mea a fost cel mai sângeros împărat de la Nero încoace: D-i-o-c-l-e-ț-i-a-n. El a dus această prigoană sângeroasă între anii 303-312 d.Hr.

Dumnezeu o sfătuiește pe Smirna să fie credincioasă până la moarte, așa cum a fost și El, pentru că „îți voi da cununa Vieții așa cum Mi-a dat-o Tatăl Mie.” Dumnezeu i-a promis biruitorului din această epocă, biruința față de moartea a doua: *„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.”* (Matei 10.28). Cei din Smirna trebuiau să îndure totul până la sfârșit. „Nu te teme de oameni! Fii credincios până la moarte și vei primi Cununa Vieții.” Prigoana creștinilor de-a lungul anilor este scrisă în epocile Bisericii, cea din Smirna fiind cea mai mare. Cu ajutorul Domnului, vom ajunge acolo în câteva minute.

Dacă cineva scapă ceva sau vorbesc prea repede și nu reușiți să notați tot, puteți veni să vă revizuiți notițele oricând doriți. Noi vom fi bucuroși să vi le dăm.

În seara aceasta vom începe cu **capitolul 2, versetul 8**. Unde am rămas aseară? La faptul că El ura faptele nicolaiților, este adevărat? Ce face Dumnezeu? Ce ne-a dat prima dată? Descoperirea lui Isus Hristos: Cine și Ce este El. Următorul lucru pe care l-am aflat este că El urăște pe oricine pune pe cineva sau ceva să conducă biserica Sa, deoarece El este propriul ei Conducător. El este un Dumnezeu gelos.

Mi-ar plăcea să mă opresc puțin aici, pentru că avem patru versete. Câți din voi își amintesc ce a spus profetul Samuel când tot Israelul voia să fie ca restul lumii? Vă amintiți? El le-a spus: „Sunteți greșiți!” Dar ei voiau să acționeze ca filistenii. Aceasta s-a întâmplat și în prima epocă a Bisericii. Este ciudat că oamenii nu doresc să fie conduși de Dumnezeu, ci doresc să fie conduși de un om. Adevărul este că atunci când a ales calea aceasta, Israelul a făcut cea mai mare greșală pe care a făcut-o vreodată. Harul le dăduse deja un profet, un lider, un miel pentru ispășire, mană din ceruri și tot ce și-au dorit, dar cu toate acestea, în Exod 19 au spus că vor o lege. Voiau doctori în divinitate și să facă și ei ceva.

Întotdeauna, omul dorește să fie mai deștept decât Creatorul său, dar singurul lucru pe care îl reușește, este să se sinucidă. Cu câteva duminici în urmă am vorbit despre religia hibridă. Când hibridezi ceva, nu se mai poate face nimic; s-a terminat, nu mai există cale de întoarcere. Un catâr nu se mai poate înmulți ca să

aibă un alt catâr, deoarece el este un hibrid. Tu nu poți crește un porumb adevărat dintr-un porumb hibrid; hibridul va crește, dar nu este bun de nimic, fiindcă orice este hibridat nu este bun.

O religie hibridă nu este bună! Cât timp încerci să adaugi ceva la ceea ce a spus Dumnezeu sau să faci ceva ce Dumnezeu nu vrea să faci, aduci o religie hibrid.

Poate va arăta foarte frumos, pentru că porumbul hibrid îl va depăși întotdeauna pe cel natural; catârul va depăși doi cai, dar nu va merge, frate, fiindcă noi suntem salvați prin har. *„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință...Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”* (Efeseni 2.8-9). Simt că stați încordați. Înțelegeți? Aici sunt prezbiterieni, metodiști, etc, iar eu simt aceasta. Din când în când trebuie să vă relaxați și să lăsați presiunea să iasă afară.

Fiți atenți! Orice este hibrid, nu este bun. Tu trebuie să iei originalul, calea dată de Dumnezeu, și atunci ai ceva real.

Noi vedem că Dumnezeu s-a îngrijit de biserica Israelului: i-a hrănit, a avut grijă de ei și a făcut totul pentru ei, dar în cele din urmă, ei au privit la filistenii, la amoriții și la ceilalți și au spus: „Vrem un împărat, pentru că ei au ceva ce noi nu avem!”

La fel fac și oamenii de astăzi. Dacă una din surorile noastre o vede la televizor pe Gloria Swanson sau pe o altă femeie care poartă acele rochii, nu poate rezista și trebuie să aibă și ea una. Vedeți? Vedeți în oraș o femeie și spuneți: „O, nu este drăguță?” Ce importanță are cu ce se îmbracă sau ce mănâncă? Dar oamenii nu sunt așa. Așa cum am mai spus, noi trăim într-un timp al imitației, așa că oamenii vor să imite tot timpul pe cineva. Sunt atât de mulți Elvis Presley, încât îi puteți pune în vagoane de mărfuri; el a devenit foarte popular prin imitații.

Același lucru se întâmplă și în religie. Eu am citit despre Martin Luther, iar istoricii spuneau că nu este o minune faptul că el a protestat împotriva bisericii catolice și

a scăpat; minunea constă în faptul că a putut să țină capul sus în fața fanatismului care a urmat trezirii pe care a adus-o și că a rămas cu Cuvântul. Aceasta este minunea: faptul că Dumnezeu l-a ținut drept și curat.

Așadar, ei au venit la Samuel și i-au zis: „Dă-ne un împărat!” Domnul i-a spus că El respinge această idee, așa cum a respins și ideea unei organizații.

Vedeți? Așa cum a respins acel lucru, așa a respins și organizația. Noi trebuie să avem biserica, dar nu trebuie să avem o organizație, pentru că organizația trasează granițe: „Noi suntem așa și așa.” Ești creștin? „Eu sunt metodist.” „Ești creștin?” „Sunt baptist.” Aceasta nu înseamnă mai mult decât un porc într-un palat. Nu are nici o legătură cu El. Deloc, pentru că tu trebuie să fii creștin!

Într-o seară am întrebat-o pe o fată care a venit pe platformă: „Ești creștină?”

„Aș vrea să înțelegi că aprind în fiecare seară o lumânare.” Aceasta nu are nici o legătură cu creștinismul.

Un alt om a spus: „Sunt american! Cu siguranță că sunt creștin.” Aceasta nu are nici o legătură cu creștinismul. Tu ești creștin pentru că aparții unei alte Împărății. Așa este. Tu ești dintr-o altă Împărăție: din cea de sus.

Ce a făcut Dumnezeu? Același lucru pe care l-a făcut Dumnezeu aici. Samuel le-a zis: „Ascultați-mă! Vreau să vă întreb ceva. V-am spus vreodată ceva și nu s-a împlinit? Sunt profetul lui Dumnezeu printre voi: spuneți-mi când v-am spus ceva în Numele Domnului și nu s-a împlinit?” El le-a mai zis: „Nu v-a hrănit Dumnezeu și n-a avut El grijă de voi? Voi păcătuiți prin faptul că încercați să vă comportați ca celelalte popoare.”

„O...!” au spus ei.

Samuel le-a mai zis: „Vreau să vă mai întreb ceva: Am luat vreodată bani de la voi? V-am cerut ceva? V-am spus vreodată ceva în Numele Domnului și nu s-a împlinit întocmai?”

„Nu,” au răspuns ei, „nu ai luat niciodată bani de la noi și nu ne-ai spus niciodată ceva greșit în Numele Domnului.”

„Atunci ascultați-mă!” a continuat Samuel. „Voi păcătuți pentru că încercați să arătați ca ei.” Cu toate acestea, ei au dorit un împărat. Indiferent dacă era bine sau rău, ei au vrut să-și pună ideea în practică.

Același lucru l-a făcut și biserica din Efes, când a luat doctrina nicolaită. Mai mult, când au făcut aceasta, au fost împinși să se convertească de la creștinism la păgânism, ceea ce a dus la o mie cinci sute de ani de epocă întunecoasă.

Apoi, când s-a ridicat Luther și i-a scos afară, luteranii au făcut același lucru pe care l-au făcut și cei din Efes. Exact!

Dacă observați, sfeșnicele nu au mers într-o ordine crescătoare, ci au început printr-o coborâre, și apoi au început să crească. Creștinătatea a început să involueze.

Aceasta este mâna Sa dreaptă, iar aceea este mâna Sa stângă. El avea mâna Sa pe biserica de aici și pe biserica de acolo. El este Alfa și Omega și desigur, toate au fost între cele două. Dar El a spus clar: „Alfa și Omega.” El are deasupra capului un curcubeu, care este semnul legământului Său.

Dacă observați, Lumina cincizecimii a început să pălească treptat, iar acești bărbați: Irineu, Policarp și ceilalți, și-au pecetluit mărturia cu sângele lor, iar în cele din urmă, creștinătatea a fost împinsă în cele mai negre zile ale existenței sale.

Priviți cum a pălit Lumina de-a lungul epocilor, iar la sfârșitul acestei epoci, în Laodicea, avem doar oameni căldicei.

Știți că Biblia a mai spus că se va ridica o fiară. Aceasta este papalitatea romană. Așa este. Și ei vor face o icoană fiarei. Ce este o icoană? Ceva făcut de cineva. Aceasta este confederația bisericilor, iar pentecostalii vor fi acolo. Va veni un timp în care dacă nu aparții unei organizații, nu vei putea să mai ții ușa deschisă. Voi veți vedea dacă aceasta este adevărat sau nu. Acesta este motivul pentru care se va ajunge la moarte. Da, domnilor. Mai mult, vor încerca să te constrângă atât de mult, încât nu-ți vor îngădui să cumperi sau să vinzi dacă nu dovedești că aparții unei organizații.

Va fi exact ca în zilele când oamenii erau arși, aruncați în arenele în care erau puși și gladiatorii. Eu am văzut acele lucruri și știu că mulți dintre frații mei creștini au fost mâncați de lei, sfâșiați în bucăți, și la fel mamele și copiii lor. Și dacă ei au mers acolo plini de credință, pot eu să-L dezamăgesc acum? Nu, frate! Doamne, lasă-mă să stau pe credința care a fost dată sfinților!

Mulți predicatori m-au chemat și mi-au spus: „Frate Branham, dacă nu încetezi cu vorbirea aceasta, fiecare organizație va fi împotriva ta!”

„Va fi Unul care nu va fi împotriva mea, iar El este în ceruri,” am răspuns eu. „Pe Acela Îl caut eu!” Vedeți? Eu îi iubesc pe oamenii din fiecare organizație. Cu siguranță, dar v-am spus vreodată ceva în Numele Domnului și nu s-a întâmplat? V-am cerut vreodată bani? V-am mințit vreodată? Atunci feriți-vă de organizații! Stați liberi în Hristos și lăsați Duhul Sfânt să Se miște înăuntru și afară din biserică.

Îndepărtați aceste diferențe dintre voi! Îndepărtați aceste ismuri sau alte lucruri pe care le aveți împotriva fraților și nu lăsați nici o rădăcină de amărăciune să ajungă în sufletul vostru, pentru că dacă va ajunge, vă va infecta. Așa este. Păstrați dragostea! Nu contează câți oameni vă urăsc, voi să-i iubiți oricum. Dacă nu poți face aceasta, nu ești pecetluit de El, și ai un loc alunecos.

Astfel, întoarce-te și sigilează bine aceasta cu sângele lui Hristos, care va curăța orice rădăcină de răutate. Da.

Vedeți, noi încercăm din nou. Binecuvântarea pentecostală a venit în jurul anului 1906. În seara aceasta este printre noi un misionar în Tibet. Eu nu spun aceasta pentru că este el aici, dar aș vrea să ne vorbească puțin, înainte ca să mă dau jos de la amvon. Acest om își amintește de primii pentecostali. În vremea aceea nu exista nici o organizație și toți aveau toate lucrurile în comun. Dar cât este de ușor să faci un pas greșit!

Cât de puțin știa Israelul când stătea pe malul apei și striga! Poate ziceți: „Acest fel de religie este ceva nou!” Nu-i adevărat! Este cea mai veche religie care există. Cu siguranță. Ei strigau să-L laudau pe Domnul, chiar înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu a spus aceasta, atunci când l-a întrebat pe Iov: *„Unde erai tu...atunci când stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?”* (Iov 38.7). Aceasta s-a întâmplat înainte de întemeierea lumii.

Acum priviți la Israel! Ei au văzut minuni. Israelul este simbolul pentecostalului timpuriu, a pentecostalului de la început. Ei au fost scoși din Egipt, iar Dumnezeu i-a binecuvântat, le-a dat tot felul de semne și minuni și i-a eliberat. Iar când au stat pe acel mal și au avut o întâlnire pentecostală... Ei au avut-o! Ascultați! Moise a cântat în Duhul, iar Miriam a luat o tamburină și a alergat în josul malului, bătând din ea și dansând în Duhul; iar fiicele lui Israel au urmat-o, dansând în Duhul. Dacă aceasta nu este o adunare pentecostală, atunci eu n-am văzut niciodată vreuna! Nici prin gând nu le-a trecut că țara făgăduită era la patruzeci de ani de ei, deși mai aveau de parcurs doar vreo patruzeci de mile. Dar, vedeți, au avut nevoie de patruzeci de ani ca să parcurgă patruzeci de mile, pentru că au ales calea greșită. Au ales să aibă Legea, în loc să-L lase pe Duhul Sfânt să-i conducă; în loc să-L lase pe Stâlpul de Foc să-i ducă mai departe. Au vrut să aibă și ei o contribuție; au vrut să aibă preoți, demnitari și o teologie în jurul căreia să creeze multă agitație, în loc să meargă mai departe și să-L lase pe Duhul Sfânt să-i conducă. Ei fuseseră în Duhul și Dumnezeu le dăduse totul, dar au vrut să facă și ei ceva.

Este la fel ca și hibridarea. Lăsați vaca în pace! Lăsați calul în pace! Lăsați hrana în pace! În revista Reader's Digest, oamenii de știință spuneau că dacă se continuă hibridarea mâncării, iar oamenii o mănâncă, vor ajunge la fel ca acei bieți pui care nu mai au aripi și picioare. Abia dacă trăiesc un an, iar țesutul lor este atât de moale încât abia dacă-l mai poți mânca. Gândiți-vă că oamenii care îi mănâncă sunt pervertiți. Așa este.

Știați că în ultimul an, numărul homosexualilor din Statele Unite a crescut cu patruzeci la sută? Știați că știința spune că femeile devin mai late în spate și mai înguste în șolduri, iar bărbații mai înguști în umeri și mai lați în șolduri? Voi mâncați o sămânță pervertită, mâncăruri pervertite, dar corpul vostru a fost construit în așa fel încât să înflorească cu mâncare naturală. Ce se întâmplă? Cursul natural al vieții fiecărui bărbat și al fiecărei femei este total schimbat, și totul este plin de pervertiți care imită Hollywood-ul, oamenii autodistrugându-se prin propriile lor cunoștințe.

Întoarceți-vă la început! Lăsați natura în pace! Lăsați-L pe Dumnezeu în pace! Păstrați biserica în Duhul Sfânt și îndepărtați-vă de episcopi, de papi și de toate doctrinele omenești! Întoarceți-vă la început! Întoarceți-vă! Dacă Isus ar veni în seara aceasta, ați spune: „Sunt metodist?”

Atunci El v-ar răspunde: „La început nu a fost așa!”

„Sunt prezbiterian.”

„La început nu a fost așa!” Dar cum a fost la început? Acolo au avut experiența rusalistică a botezului cu Duhul Sfânt. Așa a început totul.

Dar vedeți voi, a trebuit să pervertim aceasta! „O, ne face mai frumoși!” Cu siguranță. Biserica micuță de acolo, dansează și strigă în Duhul, iar oamenii aruncă cu pietre după ea, se amuză pe seama ei, etc. Nu este foarte frumos.

„Dar acum avem imnuri de laudă, credința apostolilor, o, și avem doctori cu două trei titluri, iar păstorul nostru este așa și așa.” Da, iar oamenii ies afară și spun: „Omule...” și continuă cu astfel de lucruri.

Iertați-mă, nu am vrut să spun aceasta. Nu am intenționat să o spun așa. Mă înțelegeți? Nu am vrut s-o spun așa; nu se cuvine unui slujitor al lui Dumnezeu.

Dar, priviți-i! Tocmai mi-am amintit cum stau și spun acele lucruri: „Omule...”

Mie îmi plac întâlnirile penticostale de modă veche, unde Se revarsă puterea lui Dumnezeu și fiecare om strigă, Îl laudă pe Dumnezeu și are un timp minunat. Aceasta este calea: Duhul Sfânt vine peste oameni și preia controlul asupra lor. Astăzi abia că mai auzi un „Amin!”, mai degrabă auzi un oftat: „Of, mări!” Aici am ajuns, pentru că aceste organizații au înțepenit.

Unde este profeția cu privire la aceasta? Vă amintiți profeția lui Pavel pe care am citit-o aseară? *„Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma;*

și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.” (Fapte 20.29-30). Și noi am aflat că lupii despre care vorbea Pavel sunt nicolaiții.

Ascultați-L pe Duhul vorbind din nou prin profet:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.

Căci oamenii vor fi iubitori de sine... (Nu-mi spune nimic despre aceasta, pentru că eu sunt doctorul Cutare și cutare. Trebuie să înțelegi că sunt prezbiterian. Aleluia!

Sau sunt pentecostal).

Ce diferență este dacă nu ești rusalistic prin natura ta? Este vorba despre experiența de Rusalii, înțelegeți? Da, domnilor. „Eu aparțin Adunării...”, „Aparțin bisericii lui Dumnezeu”. Ce mai contează pentru Dumnezeu? Tu trebuie să aparții de Împărăția de sus, înțelegeți? Așa este.

Să citim mai departe: „...*neiubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie,...* iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.” (2Timotei 3.1-5). Vedeți? Oamenii aceștia disprețuiesc tot ce este bine. Voi spuneți: „Aceștia sunt comuniștii, frate!” O, nu! Nu, nu!

„...*fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine,*

vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu;

având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.” Experiența denominațională. Ce spune despre ei? „*având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.”* Duminică dimineața mergem la biserică cât se poate de pioși, iar duminică după-amiaza luăm pantaloni scurți și tundem iarba din curte. Păstorul merge afară, fumează o țigară și se întoarce înapoi: „*Au doar o formă de evlavie.”*

„Frate păstor, o doamnă mi-a spus că aici sus este o biserică unde a fost vindecată de cancer.”

„Hmmm, prostii! Zilele minunilor au trecut.”

„Știi ceva? Aseară am fost la biserica aceea micuță din colț, iar cineva de acolo s-a ridicat și a vorbit în limbi.”

„O, dragă, să nu mai roiești în jurul acestor lucruri. Aceștia sunt câini nebuni, niște holly-rollers. Nu sta în preajma lor!”

Așadar, „...având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.

Sunt printre ei unii care se vâra prin case și momesc pe femeile ușurate, îngreuiate de păcate și frământate de felurite pofte,

care învață întotdeauna, și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.” (v. 5-7).

Așa este. Iată-ne aici, doamnelor din societatea cutare sau cutare. Biata biserică are atât de multe societăți, încât nici nu mai poate predica Evanghelia. Păstorul are alocate doar douăzeci de minute, iar după scurgerea lor, trebuie să vorbească despre altceva. Vedeți? Dacă nu face aceasta, comitetul diaconilor îl va convoca. Da, domnilor. O, frate, ce trebuie să facă un păstor bun astăzi? Tot ce poate mai bine: să taie membrele unde trebuie, să lase bucățile să cadă și să bandajeze locul. Aceasta este tot. Da, domnilor. Nu cruțați pe nimeni și nimic, ci predicați Cuvântul așa cum este scris și stați cu El! Curățați totul! Dacă vă aruncă în închisoare, predicați Cuvântul acolo, iar dacă sunteți duși în altă parte, predicați-L oriunde ați fi; mergeți înainte predicând. Așa este. Vedeți, ei au înăbușit totul.

Acum vom citi **versetul 8** din epoca Bisericii Smirna:

„Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Cel ce a murit și a înviat...”

Vreau să observați că de fiecare dată, El Se prezintă epocii Bisericii, aducând ceva din divinitatea Sa. Acesta este primul lucru pe care încearcă să-l facă cunoscut bisericii: divinitatea Sa. El este Dumnezeu! Vedeți marea problemă pe care Irineu și ceilalți o discutau din nou aici? Ei încercau să spună că este Dumnezeu în trei stări, în trei persoane, dar Irineu le-a zis: „Nu există așa ceva! Acestea sunt titlurile unei singure Ființe, iar Acesta este Dumnezeul cel Atotputernic.”

Așa este. Ei au avut întotdeauna aceasta. Și iată că aici, la început, Dumnezeu Se prezintă cu una din calitățile Sale divine. Vedeți? Mai întâi, El Se prezintă: „*Eu sunt Cel ce a fost, Cel ce este și Cel ce vine, Cel Atotputernic.*” Așa începe El cu epoca Bisericii Smirna:

„Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Cel ce a murit și a înviat...”

Vedeți? El Se prezintă: „Eu sunt Dumnezeul acestei epoci, și nu vreau să vorbiți de mai mulți dumnezei, fiindcă Eu sunt Dumnezeul vostru. Vedeți, aceasta este!

„...Cel ce a murit și a înviat...”

Aceasta este introducerea. „Smirna” înseamnă „amărăciune” și vine de la cuvântul „smirnă.” Prima epocă și-a pierdut dragostea dintâi, iar peste aceasta a început să vină „o rădăcină de amărăciune”, marea majoritate dintre ei începând să cârtească împotriva Duhului Sfânt și a faptului că El conducea biserica, deoarece voiau s-o facă ei înșiși. Voiau să înființeze o preoțime și să acționeze ca oamenii din Vechiul Testament. Dacă zeii păgâni pe care îi părăsiseră când s-au convertit la creștinism, aveau preoți ai lui Jupiter, ai lui Venus, etc, doreau să aducă același lucru și în biserica lor. Vedeți, toți păgânii aveau preoți și acele lucruri, deci totul era păgân. Dar Biserica Dumnezeului celui viu este străină de așa ceva, pentru că Preotul nostru, Marele nostru Preot este Hristos. Noi avem un Mare Preot și o masă la care să mâncăm.

Biserica aceasta a început să răspândească „o rădăcină de amărăciune”. De ce? Dorința lor era o pricină de amărăciune pentru cei care doreau să meargă înainte cu Duhul Sfânt. Dragostea pălise, iar ei voiau să îndepărteze conducerea Duhului Sfânt și să introducă crezuri și denominațiuni. Gândiți-vă la aceasta! De aceea purtau cu sine amărăciunea. În ordine.

Amărăciunea a început să pătrundă înăuntru încă din prima epocă, iar în epoca a doua a pătruns și mai mult, deoarece ei credeau că fac „o biserică mai bună”; dar aceasta era doar părerea lor. În felul acesta au putut intra înăuntru romanii cu renume. De ce? Pentru că voiau un papă, oameni mari, cardinali, etc., care se îmbrăcau frumos. S-au îndepărtat de zgomotul și de tot ceea ce avuseseră înainte și au devenit foarte tăcuți, aceasta arătând că mureau. Ei mureau. Astfel, încercând să facă un Trup mai bun, au devenit mai formali. Au pus totul într-o mare denominațiune eclesiastică, biserica romană universală, biserica romano-catolică din Europa întunecoasă, în care au avut demnitari și prelați.

O, arăta mult mai frumos decât atunci când trebuiau să stea în stradă, și când „*au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți , și au suferit batjocuri, bățai, lanțuri și închisoare.*” (Evrei 11.37,36).

O, această biserică măreață, îmbrăcată frumos, cu lenjerie frumoasă pe dedesubt și cu toate acele lucruri pe care le poartă preoțimea! Desigur, arătau foarte demni: „Părinte”, „Doctor”, „Părintele Cutare.” O, vai!

Dar vedeți, totul era hibrid. Un hibrid! Mort, fără Viață în el. Și încă ceva: ei nu se mai pot întoarce înapoi, de aceea nu se vor mai ridica niciodată. Trezirea luterană nu s-a mai ridicat niciodată; trezirea lui Wesley nu s-a mai ridicat niciodată, și nici trezirea pentecostală nu se va mai ridica niciodată. De ce? Pentru că ați omorât-o! Ați hibridat-o cu lumea, cu ideea nicolaștilor și nu L-ați lăsat pe Duhul Sfânt să-Și facă lucrarea în felul Său. Așa este. Ați hibridat biserica și din cauza aceasta nu mai poate crește duhovnicește. Când încercați să vă dezvoltați, obțineți mai mulți metodiști, mai mulți baptiști, mai mulți catolici, deoarece aveți aceleași lucruri pe care le propovăduiți. Dar lăsați-mă să vă spun ceva: când vine Duhul Sfânt, El

aduce nașterea din nou și Viața nouă; aduce convertirea. Botezul cu Duhul Sfânt aduce Biserica înapoi la originile sale, fiindcă pune Viața în ea.

Porumbul hibrid nu are viață în el; orice viață ar avea, este uscată.

Aceasta avem în epoca întunecoasă de aici, dar El le-a spus: „*Numai țineți cu tărie ce aveți...*” Vedeți? Ei au scos Viața afară și nu se vor mai reproduce din nou.

Dar Trupul lui Isus Hristos nu este o organizație, ci este un Trup duhovnicesc, este Trupul unei Împărății duhovnicești, care a fost zidită pe pământ de Isus Hristos, Împăratul acestei Împărății, Marele Preot care aduce jertfe pentru călătorii acestei Împărății. El este Profetul, Cuvântul care predică Adevărul și aduce Lumina lui Dumnezeu în Împărăția Sa. În această Împărăție, El este Profet, Mare Preot și Împărat. Cum ajungem noi în această Împărăție? Printr-o denominațiune? Prin strângerea mâinilor? Prin literă? „*Noi toți am fost botezați printr-un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup*” (1Corinteni 12.13), care este Trupul duhovnicesc al lui Isus Hristos; iar noi suntem botezați acolo, dar nu prin apă, nu prin stropire, nu prin turnare, nu printr-o apă a botezului, ci printr-un singur Duh. Printr-un singur Duh, suntem botezați într-un singur Trup. Amin.

Da, noi suntem botezați în acest Trup printr-un singur Duh, Duhul Sfânt, iar atunci nu vom mai aparține nimănui decât lui Hristos. Voi sunteți în Hristos. Este o Împărăție duhovnicească, Împărăția lui Dumnezeu care Se conturează tot mai mult, iar noi pășim în Ea prin botezul Duhului Sfânt. Cât de mult iubesc aceasta!

Pretutindeni există oameni

Ale căror inimi ard

Cu Focul care a căzut la Rusalii,

Care i-a curățat.

O, glorie Numelui Său!

Sunt atât de bucuros că pot spune

că sunt unul dintre ei

Sunt unul dintre ei, unul dintre ei,

Sunt atât de bucuros că sunt unul dintre ei, aleluia!

Unul dintre ei, unul dintre ei

Sunt atât de bucuros că pot spune

că sunt unul dintre ei,

Cu toate că acești oameni nu au învățat

Pentru faima acestei lumi,

Au primit cu toții Rusaliile lor,

Au fost botezați în Numele lui Isus,

Și ei spun acum clar și răspicat:

Puterea Lui este Aceași,

Sunt atât de bucuros că pot spune

că sunt unul dintre ei.

Nu sunteți bucuroși și voi? Da, domnilor. Doar să fiu unul dintre ei, fiindcă aceasta este totul.

Îmi amintesc ziua când am mers pe acea stradă din Memphis, iar o femeie de culoare mi-a spus:

„Bună dimineața, predicatorule!”

„De unde ai știut că sunt predicator?” am întrebat-o eu.

„Mi-a spus Domnul că slujitorul Său va veni pe stradă în jos; că va purta o pălărie de culoare închisă și va avea o valiză în mână. Am știut că ești tu, de îndată ce te-am văzut venind.” O, ea era una dintre ei! Așa este. O, cât de bun este Dumnezeu!

Cred că este ceva... (Fratele Branham citește un bilețel care i-a fost adus):

„Fetița pentru care te-ai rugat duminică seara, tocmai a murit. Te rog, roagă-te.”
Să ne rugăm:

Doamne Isuse, Te rog ca cumva, într-un fel, să primești rugăciunea noastră pentru această fetiță, fiindcă Îți încredințăm problema aceasta Ție, Tatăl nostru, Dumnezeu. Ne gândim la cei de aici care se roagă și stăruiesc în rugăciune pentru micuța aceasta. O, Doamne, Tată, noi nu știm, dar Te rugăm să ai milă, să dai putere și să îngădui ca acea fetiță să se ridice și să trăiască pentru slava lui Dumnezeu. Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Fie ca Domnul să-Și adauge binecuvântările Sale.

Numele fiecărei biserici este asociat cu caracterul său. Ați observat că „smirna” înseamnă „amar”? Vă rog să observați că numele fiecărei biserici are legătură cu caracterul ei. Aici aș putea spune ceva, dar mai bine tac pentru că m-ați putea înțelege greșit.

Și numele vostru arată caracterul vostru. Poate nu știți aceasta, dar așa este. O, da! Ați putea spune: „Este numerologie!”, dar nu este adevărat. Când s-a născut Iacov, părinții lui i-au pus numele Iacov, care înseamnă „Înșelător”, dar când s-a luptat cu Îngerul, Dumnezeu i-a schimbat numele în Israel, adică „Prințul”. Este adevărat? Saul era „Saul din Tars”, un om rău, dar când l-a întâlnit pe Isus, a fost numit „Pavel.”

Numele lui Petru a fost „Simon” până când s-a întâlnit cu Isus și El l-a numit Petru, adică „o piatră micuță.” O, da, numele tău își pune amprenta asupra caracterului tău.

Astfel, această biserică a fost numită Smirna pentru că murea. „Smirna” înseamnă „amărăciune.” Cu alte cuvinte, în mijlocul lor începea să crească o rădăcină de amărăciune. Cu aceasta se ungeau trupurile. Ei au folosit smirna și tămâia pentru ungere. Smirna era folosită pentru ungerea trupurilor moarte după ce erau îmbălsămate. Aici este asociată cu moartea pentru că biserica aceasta murea.

Oh, prieteni, nu puteți vedea că marea mișcare pentecostală care avea Viață cu câțiva ani în urmă, a fost unsă acum cu smirnă? Puteți vedea aceasta? Același ulei

cu care a fost unsă biserica aceasta, Smirna, a uns-o și pe biserica de aici (Laodicea). Este pe moarte pentru că s-au întors la gradele lor ecleziastice, iar sfinții și-au dat jos hainele albe. Micuțul popor care a stat acolo cu Duhul Sfânt original, a vorbit în limbi manifestându-L pe Dumnezeu. Fraților, ei au fost sinceri, au fost originali și puteai să ai încredere în ei, dar acum nu mai știi ce să crezi sau pe cine să crezi. Înțelegeți? S-a întâmplat ceva. Ce este? Sunt unși cu smirnă, cu amărăciune.

Ce a cauzat aceasta? Înăuntru a intrat ceva. La început, biserica a fost numită „Consiliul general”, apoi au numit-o „Adunările lui Dumnezeu”; din „Adunările lui Dumnezeu” a ieșit „Biserica lui Dumnezeu.” Apoi au început să privească totul în ansamblu și au spus: „Voi sunteți Adunările,” iar voi sunteți „Biserica lui Dumnezeu.” Din aceasta din urmă, a ieșit „Biserica pentecostală unită” a lui Dumnezeu. Apoi, în loc să accepte Lumina și să pășească în ea, s-au organizat și nu au mai putut accepta Lumina.

Astfel, când li s-a adus botezul în Numele lui Isus Hristos, „Adunările lui Dumnezeu” erau deja ancorate pe botezul în „Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”, și nu l-au mai acceptat, deși știu cu toții că acesta este Adevărul. Eu îi provoc pe oricare dintre ei să-mi arate că acest botez nu este conform Bibliei. Este adevărul, dar ce pot face ei? Nu pot face nimic, fiindcă nu pot să-și rupă doctrina.

Ce au făcut Unitarienii? În loc să accepte Cuvântul și să meargă înainte, au devenit formali și au spus: „Lăudați-L pe Domnul! Noi avem Lumina, dar voi nu o aveți!” Și ce au făcut în continuare? S-au organizat. Dar Dumnezeu nu poate fi organizat. Biblia spune că Dumnezeu nu are o formă. Nu, nu există nimic formal în legătură cu Dumnezeu. Ei au încercat să-L organizeze și să spună că biserica lor este cea adevărată. Ce au făcut ei? L-au dat afară prin egoismul lor. În loc să facă o lucrare plină de dragoste, ei au încercat să-i renege pe ceilalți și n-au mai avut nici o legătură cu ei. Aceasta a stricat totul. Totul a alunecat de acolo, iar următorul lucru care s-a întâmplat, a fost că au avut divergențe în legătură cu ceva și astfel s-au despărțit. Cineva a spus, de exemplu: „El va veni pe un cal alb,” iar altcineva a spus: „El va veni pe un nor alb!” și astfel, au început chiar de acolo o organizație. Vedeți cum au procedat ei? În felul acesta au împrăștiat smirnă: au rupt frățietatea

și i-au despărțit pe oameni.

Dacă un bărbat sau o femeie din „Adunările lui Dumnezeu” ar veni în seara aceasta să fie botezați în Numele lui Isus Hristos, știind că acesta este Adevărul, ar fi excomunicați imediat ce ar face aceasta.

Eu nu sunt unitarian, fiindcă nu cred în „unitate” așa cum cred ei. Nu cred în Isus așa cum cred ei, pentru că sunt mulți pe care îi cheamă „Isus.” Eu cred în Domnul Isus Hristos. Așa este. Credința mea este diferită de ceea ce cred și fac ei. Astfel, ei botează în Numele lui Isus pentru nașterea din nou, spunând că „Hristos este adus la tine prin apa botezului.” Eu nu cred aceasta, ci cred că nașterea din nou vine prin Sângele lui Isus Hristos, prin Duhul Sfânt. Așa este. Botezul în apă este doar o dovadă exterioară a lucrării interioare care întărește faptul că a avut loc o naștere. Înțelegeți? Așadar, eu nu sunt de acord cu ei, deși sunt frații mei.

Când am început să predic ca predicator baptist, ei au venit la mine și mi-au spus: „Frate Branham, vino cu noi fiindcă avem Aceasta și o predicăm aici.” Dar eu le-am răspuns: „Nu merg cu niciunul dintre voi, ci voi sta chiar la mijloc spunând: „Noi suntem frați!” Mie nu-mi pasă dacă un frate nu este de acord cu aceasta, pentru mine este fratele meu oricum.

Am un frate căruia îi place plăcinta cu mere, în timp ce mie îmi place plăcinta cu cireșe; dar eu nu voi spune că nu mai este fratele meu pentru că nu avem aceleași preferințe. El poate mânca plăcinta lui cu mere, iar eu îmi voi mânca plăcinta cu cireșe. Dacă îmi voi pune beza pe plăcinta mea și el o vrea, o poate avea. Ce este bezeaua? Pasta aceea albă care se pune pe deasupra ca un fel de frișcă. Mie îmi place foarte mult, dar dacă lui nu-i place, nu trebuie s-o mănânce. Așa este. Dar cu toate acestea va rămâne fratele meu. Așa este.

Mie îmi place aceasta, îmi place frățietatea și părtășia. Dar când tragem linii și spunem: „Aceasta este denominațiunea noastră!”, este greșit. Tu trebuie să dai mâna cu fratele de lângă tine și să spui: „Domnul să te binecuvânteze, frate!” O,

vai! Aceasta este părăția. Dacă nu faci aceasta, vei avea și tu o rădăcină de amărăciune ca cei din Smirna și vei provoca același lucru. În ordine. Așadar, „Smirna” înseamnă „amărăciune.”

Nicolaiții au continuat să-i constrângă până când au ajuns în epoca întunecoasă. Epoca lui Luther a adus primul strop de har și a început să strălucească o luminiță mică. Apoi a venit John Wesley cu sfințirea și Lumina a crescut fiind mai puternică. A urmat botezul Duhului Sfânt, prin mișcarea pentecostală, dar nu au putut s-o țină tot așa, ci au început să se organizeze și s-au întors din nou la nicolaism. Ei au făcut exact ce a spus Biblia că vor face.

Trebuie să fii atent sau aceste lucruri ne vor lua prea mult timp. Să mergem la **versetul 9:**

„Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei, și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.” (Aici Domnul îi vorbește bisericii adevărate, care ura faptele nicolaiților).

Ei se plâneau. Erau săraci, fiindcă li s-a luat tot ce aveau. Și-au construit o biserică, dar au fost scoși afară pentru că erau un grup micuț. Marea biserică i-a constrâns să iasă afară, iar El le-a spus: „Știu că trebuie să vă întâlniți la colț, pe o alee sau pe unde puteți.” Eu am fost în catacombele în care trebuiau să se întâlnească, și care erau sub pământ.

„Știu necazul și problemele tale, dar în ciuda lor, tu ești bogat.” O, vai! De fiecare dată când vine o prigoană peste Biserică, o întărește. Biserica este întărită în vremuri de necaz.

„Știu necazul tău... dar ești bogat.” De ce? Te-ai alipit de Mine și ești bogat. Necazurile tale nu te mai afectează.

Ați observat? În Smirna, nicolaiții aveau o sinagogă. Ați observat aceasta în versetul 9?

„...zic că sunt iudei, și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.”

Credincioșii au fost scoși afară. Nicolaiții au preluat conducerea și i-au scos afară pe cei care aveau Duhul Sfânt, deoarece nu mai aveau nevoie de ei. Dacă Smirna din Asia Mică, ar fi știut că o așteaptă cununa martirilor, s-ar fi speriat. Înțelegeți? Cu alte cuvinte, dacă biserica Smirna ar fi pus mâna pe această profeție, când a fost scrisă, și ar fi văzut că ei aveau să poarte cununa martirilor, s-ar fi speriat de moarte. Ar fi vegheat în fiecare clipă. Poate unii dintre ei ar fi spus: „Vă spun eu că profetul s-a înșelat. Ioan s-a înșelat, deoarece nouă, celor din Smirna, nu ni s-a întâmplat așa ceva.” Totuși, acest lucru avea să se întâmple câteva sute de ani mai târziu, pentru că atunci când Dumnezeu spune ceva, acel lucru se va împlini negreșit. Vedeți?

Aici ne ancorăm credința, în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că El își ține fiecare promisiune. Poate crezi că trebuie să se întâmple ceva, dar s-ar putea să nu fie încă timpul lui Dumnezeu când trebuie să se întâmple acel lucru. Însă „...*Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.*” (Isaia 55.11). Dumnezeu își onorează întotdeauna Cuvântul, iar la timpul hotărât de El, va aduce roade.

În prima biserică a început ceva care avea să se manifeste mult mai târziu, în epoca bisericii Smirna, când mulți dintre ei au trebuit să poarte cununa martirilor, au fost omorâți.

Să citim versetul 10:

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece

zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.”

O, vai! Li s-a spus să nu se teamă atunci când vor fi chemați să moară pentru credința lor. Soră Wood, sper că aceasta te va ajuta, oriunde ai fi.

Zilele trecute, sora Wood mi-a spus că nu poate înțelege de ce unii pot fi salvați, iar alții nu. Dumnezeu le-a spus acestor oameni: „Să nu vă temeți! Satan va veni și vă va prinde pe unii dintre voi. El va face aceasta prin nicolaiți, care vor veni și vă vor constrânge, pentru că Eu voi îngădui să muriți pentru Mine. Dar în ziua aceea, vă voi da cununa Vieții.”

Să mai citim o dată versetul 10:

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte (Până când? Până la moarte. Înțelegeți? Și ei au făcut așa) , și-ți voi da cununa vieții.”

Această sinagogă a Satanei este biserica nicolaită. Noi știm aceasta, nu-i așa? Ei au făcut o organizație, o preoțime care s-a ridicat și i-a făcut pe acești oameni să sufere; dar ei au fost credincioși Evangheliei până la sfârșit. Ați observat ceva în ceremonia unei căsătorii? Acolo nu se spune: „Până la moarte,” ci „până când moartea ne va despărți.” Înțelegeți? „Până la” și „Până când...”, sunt două lucruri diferite., iar ei trebuiau să-l fie credincioși până la moarte. „Du-te până la moarte cu aceasta și nu te teme pentru că Eu îți voi da cununa Vieții.”

Aici se vorbește despre „zece zile de necaz.” În Biblie, o zi reprezintă un an. Astfel, aceste zece zile se referă la ultimii zece ani ai domniei lui Dioclețian. Dioclețian a fost un împărat mare și a domnit în epoca bisericii Smirna. Au fost și alți împărați care au domnit în timpul epocii Bisericii Smirna. Cred că și Nero este unul dintre ei. Acest Dioclețian a domnit în ultimele zece zile, fiind și cel mai sângeros prigonitor

dintre toți. El a trecut de partea grupului care i-a prigonit și i-a omorât pe creștini, i-au ars și au făcut toate acele lucruri oribile. Au fost cei mai sângeroși zece ani ai prigoanei. Domnia lui a ținut din anul 302 până în anul 312, când s-a încheiat și epoca bisericii Smirna, odată cu venirea la domnie a lui Constantin. Au fost zece ani de necaz. A început cu Nero și s-a încheiat cu Dioclețian. Totul a început în anul 64 d.Hr, când a venit la tron Nero.

În Versetul 11 este o făgăduință, și o vom citi înainte de a încheia:

„Cine are urechi să audă ce zice bisericilor Duhul: „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.”

Aici trebuie să spun ceva. Dacă o gândesc în inima mea, dar nu o spun, sunt un fățarnic. Înțelegeți? Vreau să observați ceva aici în Scriptură, și cred că pentru mine a fost unul din cele mai mari puzzle-uri, până când l-am deslușit. Să citim mai îndeaproape:

„Cine are urechi (cu alte cuvinte, „cine are urechi să asculte”, ceea ce înseamnă că „sunt deschise pentru Duhul”) să audă ce zice bisericilor Duhul.”

Vedeți, va veni același lucru, aceeași persecuție. Fiecare parte a ei se manifestă în fiecare epocă a bisericii.

„...ce zice bisericilor Duhul: „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.”

Cel din epoca Smirna care biruiește ce? Care-i biruiește pe nicolaiți, lucrurile lumii, denominațiunile, preoțimea, orice este din lume, vinde tot și-L iubește pe Hristos, nu va fi vătămat de a doua moarte. De ce? Pentru că are Viața veșnică. Viața veșnică nu poate muri. Astfel, Isus a spus: *„...cine ascultă cuvintele Mele și crede*

În Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5.24).

Mulți nu sunt de acord cu aceasta, dar vreau să vă gândiți bine înainte de a lua o decizie. Vedeți?

Acesta este motivul pentru care eu nu cred că există un iad veșnic. Nu poate fi un iad veșnic! Există o singură formă de Viață veșnică, iar aceasta este aceea pentru care luptăm cu toții. Dacă vei arde pentru veșnicie, trebuie să ai Viață veșnică, deci trebuie să fie Dumnezeu acolo, ceea ce nu se poate.

Iadul nu poate fi veșnic, iar Biblia spune clar că „Iadul a fost creat.” Dacă a fost creat, nu este veșnic. Ce este veșnic, nu a fost creat niciodată, ci a existat dintotdeauna, este veșnic. Biblia spune că „Iadul a fost creat pentru diavol și îngerii lui.” Iadul a fost creat, nu poate fi veșnic, de aceea, nu cred că o persoană va fi pedepsită pentru veșnicie.

Eu cred că Biblia spune cât se poate de clar aici, că „*Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.*” Cuvântul „moarte” înseamnă „separare, despărțire.” Când suntem despărțiți de Dumnezeu, în păcat, suntem deja morți. Așa spune Biblia. Suntem înstrăinați de Dumnezeu, tăiați, morți în păcatele și în fărădelegile noastre; suntem străini pentru Dumnezeu și pentru odihna Sa. Dar când Îl primim pe Dumnezeu și avem Viața veșnică, suntem copiii Lui, suntem parte din El.

Băiețelul meu, Iosif, este parte din mine, indiferent ce va face vreodată. Dacă aș fi fost un om bogat și aș fi avut o moștenire mare, el ar fi moștenit totul; dar ar fi tot un fiu, o parte din mine. Da, el este parte din mine, și nu pot să-l neg, așa cum nu mă pot nega pe mine. Testul de sânge ar arăta că este al meu, înțelegeți?

Testul de sânge arată dacă ești al lui Dumnezeu sau nu. Înțelegeți? Dacă sunteți

copiii lui Dumnezeu, aveți Viața veșnică, dar sufletul care păcătuiește, va fi despărțit de El. Nu este așa? Nu va mai exista.

Priviți! Tot ce are un început are și un sfârșit, deoarece tot ce are început este o creație. Dar Dumnezeu nu a fost creat niciodată; El a fost dintotdeauna. Nu scrie nicăieri că El a fost creat. Astfel, singura cale prin care putem avea Viața veșnică este să fim parte din această creație. Glorie! O, dacă am putea vedea aceasta! Vedeți ce face Duhul Sfânt pentru voi? Duhul Sfânt este Creatorul însuși, Dumnezeu Tatăl sub forma unui Duh numit Duhul Sfânt, care a locuit în trupul numit Isus, Fiul Său; El L-a creat pe Isus, trupul, de aceea acel trup a trebuit să moară. Dumnezeu a locuit în acest trup uman, iar când celula de sânge a fost ruptă, Viața din acea celulă a venit înapoi.

Acesta este motivul pentru care închinătorul din Vechiul Testament nu putea pleca eliberat... el mergea cu aceeași condamnare cu care venea. Dar în Noul Testament, în Evrei, găsim scris că „Odată ce este curățat, închinătorul nu mai are vina păcatului.”

În Vechiul Testament, ei aduceau un miel, îl puneau jos, iar închinătorul își punea mâinile peste el; preotul îi tăia gâtul, iar el simțea cum se scurge viața din acel miel și îi auzea behăitul. Mielul murea și închinătorul simțea cum trupul lui înțepenea și murea. El știa că acela ar fi trebuit să fie el, dar mielul acela i-a luat locul. Apoi, preotul lua sângele și îl punea pe altar, iar fumul arderii mielului se ridica în sus, în timp ce se făcea o rugăciune pentru iertare; dar viața animalului nu se putea întoarce peste om, nu coincidea cu duhul omenesc, pentru că era duhul unui animal. Viața animală nu se potrivește cu cea umană, de aceea, închinătorul mergea afară cu aceeași dorință pentru păcat. Venea înapoi deoarece comitea adulter, și își oferea jertfa, dar ieșea afară cu același lucru în mintea sa, cu aceeași dorință. Așa este.

Dar aici, când închinătorul... O, Biserică a lui Dumnezeu, nu rata aceasta!

Odată ce închinătorul a pășit cu adevărat înaintea Fiului lui Dumnezeu, și își pune mâinile peste el, prin credință (o, vai!), Îl privește și vede scuipatul de pe fața Lui, sângele care-l curge pe față, îi simte durerea: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” O, frate, când realizezi ce preț s-a dat pentru tine, Cine a murit pentru tine, Cine era El, Emanuel, Dumnezeu care a murit în locul tău.

Ce s-a întâmplat atunci? Când S-a rupt acea celulă de sânge în Fiul lui Dumnezeu...
Ce a făcut acea celulă de sânge?

Ce ești tu? O mică celulă venită de la tatăl tău. Femeia nu are sămânța, ea produce numai oul; ea este incubatorul, ea trebuie să găzduiască fătul. Celula de sânge vine de la bărbat, de aceea copilul ia numele tatălui. Femeia care se căsătorește cu un bărbat, ia numele lui în contul copiilor săi; ea devenind un incubator pentru copiii pe care-i va purta pentru acel bărbat.

Așa cum am spus, găina nu poate cloți un ou dacă nu a fost cu cocoșul; așa ceva nu este posibil.

De aceea avem astăzi atât de multe biserici reci și formale. Ei au continuat cu această idee nicolaită și au o grămadă de cuiburi pline de ouă putrede, care nu vor fi clocite niciodată. Puteți face orice cu ele (să-i numiți episcopi, diaconi sau orice altceva), fiindcă nu vor crede niciodată în semnele care îi urmează pe credincioși. De ce? Pentru că nu au fost niciodată cu Bărbatul, Isus Hristos. Dar dacă ați fost fecundați cu acest Bărbat al puterii lui Dumnezeu...

Când celula de sânge a fost ruptă pe Calvar, iar Viața care a fost acolo, laHVeH...
Trebuie să fi fost atât de izbitor!

Vedeți voi, toți caută un semn, nu-i așa? Toți spun: „O, arată-mi un semn!” Evreii au spus: „Arată-ne un semn...”

Lăsați-mă să vă dau un semn. Dumnezeu v-a dat cândva un semn. Ei au cerut un semn; Israel a cerut un semn, iar El i-a spus profetului: „*Le voi da un semn: Fecioara va rămâne însărcinată și va naște un Fiu.*” (Isaia 7.14). Amin. „*Îl vor numi „Emanuel”, adică „Dumnezeu este cu noi.*” Acesta este cel mai mare semn care a fost dat vreodată.

Când Dumnezeu, Creatorul cerului și al Pământului, a creat Sistemul solar, a stat acolo la Muntele Palomar și a privit înainte în planul Său, putând să vadă douăzeci de milioane de ani lumină spațială. A transformat aceasta în mile și a făcut totul prin acea Lună nemișcată, prin stele și lumi. El a făcut totul! Apoi le-a suflat din mâna Sa, așa. Da.

Și Acel mare Creator a devenit Salvatorul meu. S-a coborât într-o celulă de sânge, nu printr-un bărbat, ci printr-o fecioară, prin ceva pur, neatins; și în pântecul ei și-a țesut o Casă în care a locuit. O, este atât de izbitor! IaHVeH plângea într-o iesle de fân, într-un grajd! IaHVeH pe o grămăjoară de fân. Acesta este un semn veșnic dat pentru acești oameni încăpățânați. IaHVeH, Dumnezeu, un Copil care plângea (Aleluia!) într-un grajd urât mirositor. Și noi credem că suntem cineva, ne ridicăm nasul pe sus și mergem crezând că suntem cineva! Dar IaHVeH stătea într-un grajd, pe o grămadă de gunoi, plângând ca un nou-născut. Ar trebui să ne miște aceasta! Este un semn!

Dumnezeu a spus: „*Vă voi da un semn veșnic.*” Este un semn real: IaHVeH Se juca la fel ca un copilăș; IaHVeH lucra într-un atelier de tâmplărie, lipea lemnul ca un tâmplar. Aleluia! IaHVeH spăla picioarele pescarilor. „*Vă voi da un semn.*”

„Oh,” spuneți voi, „dar noi trebuie să-i avem pe preoți, știți voi, cu robele lor, cu cordon la mijloc și cu gulere înalte.” Oh!

Dar Domnul a zis: „*Vă voi da un semn veșnic.*” IaHVeH stătea în acea curte plin de scuipat pe față; IaHVeH stătea în acel trup de carne, dezbrăcat și atârnat între cer și pământ. Dar El a sfidat rușinea pe acea cruce. Noi vedem statuile acestea în

care El este învelit peste mijloc, dar numai sculptorul a făcut aceasta, pentru că ei L-au dezbrăcat complet, L-au făcut de rușine! O, ce va face grupul acela de fățarnici în ziua aceea? Aceasta este încă ziua omului, când se așteaptă venirea Domnului.

IaHVeH! IaHVeH murea și nu se întâmpla nimic. IaHVeH Se ruga și nu se întâmpla nimic. Hmm! Așa este. Trebuia să fie ceva izbitor. Este un semn veșnic; este semnul pe care l-ar ști orice om. IaHVeH a murit acolo, iar în clipa aceea pământul a început să se cutremure. O, vai!

Apoi S-a ridicat din mormânt și S-a înălțat la cer. IaHVeH S-a întors sub forma Duhului Sfânt pentru a trăi în Biserica Sa, printre poporul Lui. Glorie! IaHVeH Se plimbă prin biserică descoperind gândurile oamenilor; IaHVeH vorbește prin buze omenești până când omul acela nu mai are control asupra lui; IaHVeH vine și tălmăcește totul în limba engleză. Doriți un semn? Amin. Acel IaHVeH a venit la o prostituată și a ridicat-o, deși era atât de jos încât nici câinii nu s-ar fi uitat la ea, a spălat-o încât a fost mai albă decât zăpada și i-a dat o inimă pură ca un crin. O, vai!

IaHVeH vorbește cu un bețiv care zace pe marginea drumului și îl face să predice Evanghelia, pentru că sângele lui Isus Hristos a curățat totul.

Când a fost pe pământ, El a mers în cel mai josnic oraș și la cei mai josnici oameni, iar ei l-au dat cel mai josnic nume. Așa este. L-au tratat cum nu se poate mai rău și l-au numit cum nu se poate mai urât: „Beelzebul”, un diavol. Este cel mai josnic lucru pe care l-a putut da omenirea.

Dar Dumnezeu l-a ridicat și l-a dat un Tron atât de sus încât trebuie să privească în jos pentru a vedea Raiul. Amin! Glorie! l-a dat Numele care este mai presus decât orice nume din cer sau de pe pământ, și toată familia din cer și de pe pământ este numită după El. Noi am văzut ce a crezut și a spus omenirea despre El, dar aceasta nu este ceea ce a crezut Dumnezeu despre El. O, Doamne, îngăduie

ca gândurile mele să fie gândurile Tale, Tată. Da, Doamne. O, Nume scump!

„...cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică...” (Ioan 5.24). Există o singură formă de Viață veșnică, iar tu o primești atunci când o cauți prin Isus Hristos, care este Viața lui Dumnezeu.

Când celula de sânge a fost ruptă în Fiul lui Dumnezeu, IaHVeH, care a fost „închis” în interiorul Omului numit „Isus” (în El locuia trupește plinătatea dumnezeirii), a fost eliberat, iar acum, când acceptăm acest sânge pentru iertarea păcatelor noastre, Duhul care nu era un om, ci era Dumnezeu în El... vine peste noi. Glorie! Biblia Îl numește „sângele lui Hristos.”

Cineva a spus: „Să nu spuneți nimic despre evrei, pentru că El era evreu.” El nu a fost evreu; nu a fost nici evreu, nici dintre neamuri, ci era Dumnezeu. Așa este. El a fost un sânge creat; Dumnezeu l-a făcut în mod deosebit. Era sângele Lui, iar prin acest sânge creat, noi Îl acceptăm pentru iertarea noastră, deoarece El a murit pentru noi.

Acea celulă de sânge S-a rupt și a eliberat Duhul Sfânt pentru a Se întoarce la noi, iar acum suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu, prin nașterea din Duhul. Astfel, Viața care era în Dumnezeu, care nu avea nici început, nici sfârșit, este a mea și a ta prin harul lui Dumnezeu în Isus Hristos. Iată!

Acum ne vom întoarce puțin la „iad.” Eu cred într-un iad care arde. Da, domnilor. Biblia spune aceasta și vorbește și despre iazul de foc, dar acesta nu poate fi veșnic. Biblia nu a spus niciodată că este veșnic, ci a spus că este pentru un timp. Nu spuneți „iad veșnic,” ci spuneți că va dura o anumită perioadă de timp, un „iad temporar”, care va avea o anumită durabilitate. Iadul este pregătit pentru diavol și îngerii lui; un iad durabil, dar nu veșnic. Acel suflet poate fi chinat acolo timp de zece milioane de ani, pentru faptele săvârșite, dar nu știu cât ar putea însemna acest „durabil” în ochii lui Dumnezeu. Ca și timp, poate fi cinci minute, un milion de ani sau zece milioane de ani, dar va veni un timp când sufletul acela nu va mai

fi; existența lui va înceta.

Aici avem ceea ce spune Biblia:

„Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.”

Prima moarte ne separă de cei dragi ai noștri, dar mergem în prezența lui Dumnezeu. Dacă este însă a doua moarte, aceea este moartea sufletului. Biblia spune că cel care biruiește lumea și lucrurile lumii, are Viața veșnică și nu gustă moartea a doua. Iată! Viața veșnică. Biblia spune că femeia „*dedată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă.*” Este adevărat? Și mai scrie că „*Sufletul care păcătuiește, acela va muri.*” (Ezechiel 18.4). Ce înseamnă „a muri?” „A fi separat complet, a nu mai fi.” Înțelegeți? Este tăiat, nu mai există. Cât de mult va mai fi până atunci? Nu știu, dar va trece prin același proces prin care a venit și va ajunge un timp în care nu va mai fi nimic din ceea ce a rămas. Se va întoarce la starea din care a fost făcut.

Putem lua celula, s-o spargem în altă celulă, apoi în alta și tot așa până când ajungem la prima celulă. Când spargem acea celulă, avem chimia sângelui; ajungem la diferite chimii ale sângelui, iar apoi ajungem la o mică parte a acelei celule, iar aceea este viața. Ei nu o pot găsi, nu știu nimic despre aceasta. În cele din urmă, viața aceea va deveni o pată mică, apoi nu va mai fi; oricare ar fi chimia ei, până la urmă este ceva duhovnicesc.

Apoi, în cele din urmă, se va separa complet și nu va mai fi. Aceasta este ceea ce spune Biblia: „*Sufletul care păcătuiește, acela va muri.*” Dar **„Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.”** Trupul moare primul, apoi moare sufletul și nu va mai fi nimic. Înțelegeți? Credeți că Biblia spune aceasta?

Dacă iadul este veșnic, atunci Biblia a greșit când a spus că „iadul a fost creat.” Și apoi, dacă un om va arde pentru veșnicie în iad, trebuie să aibă viață veșnică

pentru a arde. Nu este așa? Câte forme de Viață veșnică există? Una singură. Așa este. Există o singură Viață veșnică.

Să nu mergeți afară și să spuneți: „Fratele Branham nu crede în iad!” Fratele Branham crede în iad, deoarece Biblia ne învață că există un iad. Așa cum este sigur că există un loc de odihnă, este sigur că există și un loc pentru pedeapsă, pentru că Dumnezeu va pedepsi cu siguranță sufletul care păcătuiește împotriva Lui. Tu vei fi pedepsit cu siguranță dacă L-ai respins pe Isus Hristos ca și Salvator al tău. Dar va veni un timp când nu vei mai fi. Eu nu știu câte milioane de ani vor trece până atunci, dar așa va fi.

Până când te naști din nou, tu ești o ființă a timpului, dar din clipa aceea devii o ființă veșnică. Singura cale prin care o poți obține este ca Dumnezeu să aibă parte în tine, pentru că El este Viața veșnică. Înțelegeți aceasta? Puteți pătrunde ceea ce spun? Cu siguranță.

„Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul...”

Îl iubesc. Voi nu-L iubiți? Sunt atât de bucuros pentru că avem Viața veșnică. Acum nu mă mai deranjează nimic pentru că avem Viața veșnică. Eu cred că o vom avea cu toții.

Irineu... Da, am avut aici o notiță despre Irineu și mi-am notat: „A se citi această poveste.” Acesta este motivul pentru care a fost ales Irineu: pentru că era urmat de semnele bisericii de la Rusalii. Câți dintre voi cred că biserica a fost întemeiată la Rusalii? În ordine. Câți dintre voi cred că Dumnezeu a susținut biserica de la Rusalii? În ordine.

Acum, dacă aceea a fost prima Biserică a lui Dumnezeu și dacă aceea este ceea ce a numit El „Biserică”, și el este Viața veșnică, iar noi suntem mlădițele; dacă Viața va aduce o mlădiță, cum va fi cea mlădiță? De Rusalii. Da, dar nu prin denumire.

Noi am primit nume de la Rusalii, dar acestea nu sunt mai mult decât: metodistă, baptistă, prezbiteriană, penticostală, și nu înseamnă nimic; sunt doar niște nume. Dar cât timp ai experiența Cincizecimii în inima ta, în sufletul tău, ceea ce îți dă Viața veșnică, făgăduința lui Dumnezeu că „nu vei fi vătămat de moartea a doua,” este valabilă și pentru tine; tu ai Viața veșnică și nu poți fi vătămat de moartea a doua. Înțelegeți?

Să nu-L întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu! Să nu-L supărați făcând lucruri greșite, pentru că dacă le faceți, veți plăti pentru ele! Biblia spune: „*Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.*” (Efeseni 4.30). Este adevărat? Să nu-L întristați pe Duhul Sfânt!

O, va fi o zi minunată, dar unii vor plânge! Răpirea va fi universală: „*...în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat, și altul va fi lăsat;*

două femei vor măcina împreună: una va fi luată, și alta va fi lăsată.

Doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat, și altul va fi lăsat.” (Luca 17.34-36). Vedeți, pe o parte a pământului va fi zi, iar pe partea cealaltă va fi noapte; va fi o răpire, o răscumpărare universală. Trâmbița lui Dumnezeu va suna și fiecare ales din epocile de aici, chiar și de aici, din gruparea aceasta micuță, vor ieși afară.

Amintiți-vă că sunt zece fecioare. Este adevărat? Zece fecioare au ieșit să-L întâmpine pe Domnul: cinci erau înțelepte, iar cinci erau neînțelepte. Nu-i așa? Au fost șapte străji. Unii au adormit în straja aceasta, alții în aceasta, dar în straja a șaptea s-a auzit o strigare: „*Iată vine Mirele, ieșiți-l în întâmpinare!*” (Matei 25.6). Atunci, fecioarele înțelepte s-au ridicat și și-au pregătit candelarele; dar și toți ceilalți s-au ridicat acolo. O, nu va fi acesta un timp minunat?

Noi obișnuim să cântăm un cântecel:

Este un timp minunat pentru voi,

Ce timp minunat pentru mine;

Dacă ne vom pregăti cu toții

Să-L întâlnim pe Isus, Împăratul nostru.

Ce timp minunat va fi.

Să vedem dacă putem cânta aceasta:

Un timp minunat pentru voi;

Un timp minunat pentru mine;

Dacă ne vom pregăti cu toții

Să-L întâlnim pe Isus, Împăratul nostru.

Ce timp minunat va fi. (Nu va fi minunat?).

O, cât de minunat va fi acolo

Nu vom mai avea poveri de purtat

vom cânta cu bucurie

O, cât de minunat va fi acolo!

Câți dintre voi știți dacă veți mai merge acasă? Câți dintre voi știți dacă veți mai ieși pe ușa aceasta? Nu știți. Câți dintre voi știți dacă veți mai reveni aici? Nu puteți spune. Atunci nu-L dezamăgiți pe Dumnezeu în seara aceasta, pentru că s-ar putea ca aceasta să fie ultima voastră șansă. Cine sunteți voi? De unde veniți? Unde mergeți? Singura carte din lume care vă poate răspunde la aceste întrebări este Biblia aceasta veche și binecuvântată. Aceasta este Biblia în care credem; Acesta este Dumnezeu în care credem noi.

Dacă nu ești în Mireasă, în acest grup micuț și minoritar, în afara crezurilor și denominațiunilor, grăbiți-vă! Nu trebuie să vă alăturați acestui Tabernacol, nu trebuie să vă alăturați nimănui, ci trebuie să vă alăturați doar acestei Împărății.

Rămâne la latitudinea voastră dacă vreți să aveți părtășie cu metodiștii, cu bapțiștii, prezbiterienii sau cu alții. Înțelegeți? Puteți avea părtășie cu oricine doriți, dar vă spun ceva: când ești născut din nou... știți voi: „păsările de același penaj, zboară împreună.”

Cineva m-a întrebat odată: „Frate Branham, tu le-ai spus acelor oameni: „Întoarceți-vă în biserica metodistă.”

„Da, așa am spus. Lăsați-i să fie aruncați afară și nu vor mai avea unde să meargă.”

Așa este. Mergeți acolo, fiindcă nu va dura mult până când vă veți întoarce înapoi.

Știți, atunci când a venit marele potop, arca lui Noe a fost un loc de siguranță. Într-o zi, Noe a eliberat o cioară, iar ea a început să privească în jur croncănind. Ea era mulțumită, deoarece era o pasăre de pradă. Astfel, putea zbura de la corpul mort al unui catâr de la care a mâncat măruntaiele, la corpul mort al unei oi, de la care a mâncat tot măruntaiele, iar apoi la altul, pentru că acolo erau o mulțime de trupuri moarte.

Așadar, cioara stătea acolo și croncănea: „Frate, am un jubileu doar pentru mine singură!”

Dar când a fost eliberat porumbelul el avea o altă natură, așa că nu putea suporta putoarea aceea. Hmmm! De ce? Porumbelul nu are fiere; este singura pasăre care nu are fiere,. El nu putea să digere acea hrană, așa că singurul lucru pe care putea să-l facă era să se întoarcă la arcă și să bată la ușă.

Mergeți oriunde doriți! Singurul lucru pe care vi-l cer este să veniți la Împărăție, și știu că veți merge. Atunci nu vei mai putea suporta lucrurile lumii, ci vei spune: „Am trecut linia de despărțire, am lăsat totul în urmă!” Da, domnilor. Cu siguranță.

O, ei erau adunați în camera de sus,

Se rugau cu toții în Numele Lui;

Erau botezați cu Duhul Sfânt,

Iar puterea a venit.

Ce a făcut El pentru ei în acea zi

Va face și pentru tine.

Sunt atât de bucuros pentru că pot spune

Că sunt unul dintre ei (Voi nu sunteți?)

Sunt unul dintre ei, unul dintre ei

Sunt atât de bucuros pentru că pot spune

Că sunt unul dintre ei (Aleluia!)

Unul dintre ei, unul dintre ei

Sunt atât de bucuros pentru că pot spune

Că sunt unul dintre ei.

Câți dintre voi sunt bucuroși în seara aceasta? O, vai!

Vino, frate, caută această binecuvântare

Aceasta va declanșa sunetul clopotelor de bucurie

Și va ține sufletul tău aprins

O, acum arde în inima mea!

O, glorie Numelui Său!

Sunt atât de bucuros pentru că pot spune:

„Sunt unul dintre ei!”

Unul dintre ei, unul dintre ei!

Sunt atât de bucuros pentru că pot spune:

„Sunt unul dintre ei!” (Aleluia!)

Unul dintre ei, unul dintre ei!

Sunt atât de bucuros pentru că pot spune:

„Sunt unul dintre ei!”

În timp ce cântăm următoarea strofă, vreau să vă strângeți mâinile, așa cum o faceți în fiecare seară, toți metodiștii, bapțiștii, prezbiterienii. Dați mâna unii cu alții și fiți atât de plini de iubire încât să puteți lua locul celuilalt. Fiți prietenoși și cu inimile deschise în timp de cântăm:

Unul dintre ei, unul dintre ei!

Sunt atât de bucuros pentru că pot spune:

„Sunt unul dintre ei!”

Unul dintre ei, unul dintre ei!

Sunt atât de bucuros pentru că pot spune:

„Sunt unul dintre ei!”

Chiar dacă acești oameni nu au învățat să fie

Lăudați de lume,

Ei au primit Rusaliile cu toții,

Botezați în Numele lui Isus.

Iar acum, ei spun clar și răspicat:

Puterea Lui este aceeași.

Sunt atât de bucuros că pot spune:

Să cântăm cu adevărat,

Unul dintre ei, unul dintre ei,

Sunt atât de bucuros pentru că pot spune:

„Sunt unul dintre ei!” (Aleluia!)

Unul dintre ei, unul dintre ei,

Sunt atât de bucuros pentru că pot spune:

„Sunt unul dintre ei!”

Ești dispus să fii un martir pentru El, alături de cei din Smirna? Dacă ai ajunge în situația în care ar trebui să înfrunți moartea sau să dai înapoi, ai înfrunța-o? Da, domnule! O, Doamne, ar fi o onoare! Da, domnilor. Așa vreau să merg la amvon. Așa este. Am crezut că voi fi ucis în Germania, cu puțin timp în urmă. Voiau să mă ucidă, dar soldații germani s-au adunat în jurul meu și m-au ținut așa. (Fratele Branham arată). Atunci m-am gândit: „Ce minunat ar fi să mor pentru Domnul meu chiar aici pe câmp!” O, ce lucru minunat!

Lăsați-mă să vă cânt o cântare. Pot? Mai aveți timp pentru una micuță? În ordine. Nu pot s-o cânt, dar voi vorbi despre ea. O, întotdeauna mi-am dorit să pot cânta, iar într-una din aceste zile, când veți ajunge la minunata voastră casă din Paradis, chiar la capătul pădurii, unde Russell Creech și eu vom fi la vânătoare, chiar acolo, la capătul pădurii va fi o colibă despre care cântă fratele Neville, „Construiți-mi o colibă într-un loc retras, în Țara gloriei. Într-una din dimineți, când veți păși pe verandă și când veți privi în jur, chiar acolo într-un colț, veți auzi că cineva cântă:

Mărețul har, ce dulce sună,

A salvat un nenorocit ca mine!

Atunci veți spune: „Binecuvântat să fie Domnul! Fratele Branham a reușit, este aici! Este aici pentru că îl aud cântând „Mărețul har!” Mărețul har este cel care ne va duce acolo. Așa este.

Dar curge cu sânge, da, curge cu sânge

Această Evanghelie sfântă curge cu sânge,

Sângele apostolilor care au murit pentru Adevăr.

Această Evanghelie sfântă continuă să curgă cu sânge

Primul care a murit pentru planul Duhului Sfânt

A fost Ioan Botezătorul, dar el a murit ca un bărbat;

Apoi a venit Domnul Isus, și ei L-au crucificat

El ne-a învățat că Duhul îl poate salva pe om de păcat.

Acolo au fost Petru, Pavel și Ioan

Ei și-au dat viețile pentru ca această Evanghelie să poată străluci

Sângele lor a curs ca cel al profetilor din vechime

Pentru ca adevăratul Cuvânt a lui Dumnezeu să fie spus întocmai.

Există suflete sub altar (martiri) care strigă „Până când?”

Pentru ca Dumnezeu să-i pedepsească pe cei răi (Ascultați):

Dar vor mai fi oameni care își vor da viața

Pentru Evanghelia Duhului Sfânt

Și pentru Râul ei purpuriu.

Curge cu sânge, da, curge cu sânge

Evanghelia Duhului Sfânt curge cu sânge

Este sângele apostolilor care au murit pentru Adevăr

Evanghelia Duhului Sfânt continuă să curgă cu sânge.

(O soră vorbește în limbi, iar un frate aduce tălmăcirea. Un frate vorbește într-o altă limbă, apoi o soră vorbește în altă limbă, iar un frate aduce tălmăcirea).
Glorie! Amin! Glorie! Da, Amin, „*Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul...*” Îl iubesc!

Închinați-vă înaintea Lui și lăudați-L, și veți vedea ce va face El! Dacă nu L-ați iubit niciodată înainte, n-ați vrea să-L iubiți acum? Nu vreți să vă ridicați și să-L recunoașteți ca Salvator?

...eu (Domnul să te binecuvânteze, frate)

Cineva spune: „Îl vreau acum, vreau să-l iubesc”.

Pe Calvar...

Domnul să te binecuvânteze, soră. Dumnezeu să te binecuvânteze, tânără doamnă.

Îl iubesc.

„Cel ce are urechi să audă ceea ce spune bisericilor Duhul.”

El m-a iubit întâi

Și a cumpărat salvarea mea

Pe Calvar.

Tatăl nostru ceresc, Tu îi vezi pe acești trei oameni care stau în picioare. O, Doamne, Te rog să fii plin de milă! O, Dumnezeule veșnic, Te rog să-i ierți pentru orice păcat al lor și să aduci salvarea, pe Duhul Sfânt în viețile lor, ca să nu fie vătămați de moartea a doua. În timp ce stau în seara aceasta aici, ei își dau seama

că este pe cale să se întâmple ceva, fiindcă Duhul Sfânt ne-a avertizat. Noi vedem cum Duhul Sfânt cade peste oameni; Îl vedem cum lucrează în conformitate cu Scriptura, prin cei trei mesageri, iar apoi, totul se încheie. O, Doamne, un mesaj pentru fiecare persoană!

Tată, Te rugăm să fii plin de milă. Lasă ca scumpul Tău Duh să vină în mijlocul nostru. Ajută-ne să-L onorăm și ia aceste suflete pe brațul Tău, Tată, fiindcă ele sunt roadele Mesajului din seara aceasta, a Mesajului Duhului Sfânt care a vorbit printre noi. Doamne Tată, Te rog să fii cu ei în toate zilele vieții lor, și ajută-ne să ne reîntâlnim în „Lumea fără sfârșit”, salvați de sângele și harul lui Hristos. Îi încredințez pe mâna Ta, Tată, și Te rog să-i umpli cu Duhul Sfânt. Te rog aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Toți cei care se află în apropierea celor care s-au ridicat, să le strângă mâna când se vor așeza.

Vedeți cât este de ascultător Duhul Sfânt, cum face totul la sfârșit? Vedeți? Biblia spune: *„Dacă sunt unii care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând; și unul să tălmăcească.”* (1Corinteni 14.27). Totul s-a încheiat după ce am terminat predicarea Mesajului. Așa trebuie să fie; toți trebuie să fiți respectuoși și să ascultați ceea ce are de spus Duhul. Ce s-a întâmplat atunci? Păcătoșii s-au ridicat pentru a se căi. Oh, gândiți-vă! Duhul Sfânt însuși a venit și S-a manifestat chiar și prin Cuvânt.

Eu îi cunosc pe unii dintre oamenii care au vorbit în limbi și îi cunosc și pe cei care au adus tălmăcirea, și știu că viața lor este fără păcat înaintea lui Dumnezeu. Fratele Neville, păstorul nostru este un fost predicator metodist care a primit Duhul Sfânt; fratele Junie Jackson este un alt fost predicator metodist care a primit Duhul Sfânt cu darul vorbirii în limbi și tălmăcirii. Așa este.

Observați cât de respectuoasă este biserica, și cum vorbește Dumnezeu. Vedeți cum El vorbește conform Bibliei. Dacă Mesajul nu ajunge corect la voi, Îl vorbește

din nou, dar nu o va face de trei ori. Vedeți, aceasta este conform Scripturii.

Vedeți, El dă Mesajul, dar nu-L încurcă niciodată, pentru că „*Duhul prorocilor este supus prorocilor.*” În felul acesta, biserica este ținută în ordine. Așa trebuie să fie. Mesajul merge mai departe. Vedeți rezultatele? Vin chiar atunci: are loc ceva și vine descoperirea. Nu este El minunat? O, sunt atât de bucuros să știu că ceea ce a rânduit Pavel atunci, este viu și printre noi. Avem același lucru. Sunt atât de bucuros că sunt și eu unul dintre ei! Voi nu vă bucurați? În ordine.

Mâine seară la ora șapte, vom lua epoca Bisericii Pergam, care este epoca în care are loc căsătoria. Aș vrea să veniți, dacă puteți. În seara aceasta am întârziat puțin pentru că a vorbit Duhul Sfânt. Totuși este devreme, este nouă și douăzeci de minute. De obicei stăm până la zece sau unsprezece, ceea ce înseamnă că acum este devreme. Vă bucurați de mesajul Domnului? Cu adevărat? El este hrana sufletului vostru.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, copilașilor. Voi știți că vă iubesc din toată inima. Uneori când mă cuprinde Duhul Sfânt, taie... Dar așa este Cuvântul, „*mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri.*” Taie când vine, când merge mai departe; taie înăuntru și în afară, în orice fel. Dar aceasta este ceea ce ne taie împrejur. Tăierea împrejur este îndepărtarea cărnii care este surplus, lucrurile pe care nu trebuie să le avem.

Vreau să observați! Ați auzit ce a spus Duhul în tălmăcirea din seara aceasta? „Opriți acele absurdități!” Fiți sinceri! Noi toți trecem de linie, dar Dumnezeu știe cum să ne taie cucuiele! Nu știe? Cu siguranță că știe, și Îi sunt mulțumitor pentru aceasta. Voi nu sunteți?

Tu ești pianistul de aici? Este Teddy? Nu-l văd. În ordine, soră. Este fiica ta, frate Daulton? Nora ta. În ordine. Drăguță doamnă. Mă bucur că ești creștină. În ordine, care este cântarea? Să încercăm una, soră, înainte de a cânta „la Numele lui Isus cu tine.”

Câți dintre voi știu cântarea „Nu uitați rugăciunea în familie!”? Câți din familia voastră se roagă? O, este bine! Să încercăm ca pe vremuri:

Nu uitați rugăciunea în familie.

Isus dorește să vă întâlnească acolo.

Vă va lua îngrijorările.

O, nu uitați rugăciunea în familie!

Vă place aceasta? Să mai încercăm odată:

Nu uitați rugăciunea în familie

Isus dorește să vă întâlnească acolo (Aveți o întâlnire acum).

Vă va lua îngrijorările

O, nu uitați rugăciunea în familie!

O soră spune: „Frate Branham, pot să spun ceva?” Da, soră. (Sora vorbește). Este foarte bine, soră Nash.

Dacă avem credință și nu ne îndoim, El ne va izbăvi.

Du-i povara ta Domnului și las-o acolo,

Las-o acolo, las-o acolo.

Du-i povara ta Domnului și las-o acolo

Dacă avem credință și nu ne îndoim, El ne va izbăvi,

Ne va izbăvi.

Du-i povara ta, Domnului, și las-o acolo.

Nu vă plac aceste cântări vechi? Cred că cei care le-au scris, au fost sub inspirația Duhului Sfânt. Oarba Fanny Crosby, a refuzat să-i asculte atunci când acei oameni ai lumii au încercat s-o convingă să scrie cântece lumești și i-au zis: „Vei fi o femeie bogată.”

Ea le-a răspuns: „Mi-am dedicat viața și tot talentul meu lui Hristos.” Ea era oarbă, dar a spus: „Îi datorez totul lui Hristos.” Ei s-au supărat pe ea pentru că a refuzat o asemenea oportunitate, dar ea nu și-a vândut dreptul de întâi născut, așa cum a făcut Elvis Presley și mulți alții; ea și-a menținut integritatea. Oamenii aceia au plecat spunând:

„Când vei ajunge în Rai, dacă există un asemenea loc, cum Îl vei recunoaște dacă vei fi oarbă ca acum?”

Ea a răspuns: „Îl voi cunoaște, Îl voi cunoaște!”

„Dacă vei fi oarbă?”

„Îl voi atinge și Îi voi simți rănilor din palmă,” a răspuns ea, după care le-a întors spatele și a plecat mai departe, spunând:

Îl voi cunoaște, Îl voi cunoaște

Răscumpărată voi sta de partea Lui.

Îl voi cunoaște, Îl voi cunoaște,

După rănilor din palmele Lui.

O Isuse al meu, cum aș putea să-L neg când stă acolo sus cu cele cinci răni prețioase, care sângerează pentru mine? Lăsați-mă să mor, lăsați-mă să ajung oriunde, dar să nu-L neg niciodată pe Cel care Și-a vărsat sângele și a murit pentru mine. Da.

În timp ce plecați spre casele voastre, nu vreți să „Luați Numele lui Isus cu voi”?

În ordine, soră. Să ne ridicăm cu toții.

Luați Numele Lui Isus cu voi

Copii ai necazului și ai suferinței

Vă va aduce bucurii

Luați-L oriunde ați merge

Nume prețios, O ce dulce e!

Nume prețios, O ce dulce e!

Speranța pământului și bucuria cerului

Să ne plecăm capetele și să cântăm încet:

La pronunțarea numelui lui Isus

Am căzut la picioarele Lui

Îl vom încunună ca Împăratul împăraților în ceruri

Când călătoria noastră se va termina.

Nume prețios, O ce dulce e!

Speranța pământului și bucuria cerului

Nume prețios, O ce dulce e!